

40. Організація українських націоналістів і Українська повстанська армія. Фаховий висновок роб. групи істориків при Урядовій комісії з вивчення діяльності ОУН і УПА. 3-те стер. вид. – К.: Наук. думка, 2005. – 72 с.
41. Організація українських націоналістів і Українська повстанська армія: Історичні нариси [Відп. ред. С.В. Кульчицький]. – К.: Наук. думка, 2005. – 495 с.
42. Шелюг М. Правди не сховаєш! Збірка документальних оповідань про діяльність ОУН-УПА / М. Шелюг. – Житомир: КПЖФ, 1996. – 48 с. Його ж: Вони несли біду, або юридична оцінка діяльності ОУН-УПА / М. Шелюг. – Житомир: Видання газети “Житомир”, 1999. – 60 с. Його ж: Чи підлягають реабілітації ОУН, УПА ,які скоїли злочини проти миру, людяності і народовбивство / М. Шелюг. – Житомир: Видавництво “Житомир”, 2004. – 20 с.
43. Жилюк В. М. Діяльність ОУН та УПА на Житомирщині у 1941-1955 рр. Монографія / В. М. Жилюк. – Рівне: Волинські обереги, 2008. – 308 с.: іл.

Историографический аспект деятельности ОУН в 1940-1959-х годах на территории Житомирской и западных районах Киевской областей

В этой статье раскрывается историографический аспект деятельности ОУН в 1940-1950-х годах на территории Житомирской и западных районах Киевской областей. Отслеживаются ключевые этапы исследования этой тематики и указываются самые главные работы.

Ключевые слова: историография, ОУН, Житомирская область, советский, современный, диаспора.

Лебідь Н. М.

*Національний педагогічний університет
імені М. П. Драгоманова*

ДЖЕРЕЛЬНА БАЗА ДОСЛІДЖЕННЯ ІСТОРІЇ РАДІОМОВЛЕННЯ УКРАЇНИ 20 – 30-Х РОКІВ ХХ СТ.

Досліджено комплекс джерел з історії становлення і розвитку радіомовлення в Україні 1920-1930-х рр., зокрема, архівних джерел, друкованих документів, мемуарів, періодики.

Ключові слова: радіо, архівні джерела, періодична преса, мемуари, збірки законів.

Важливе місце в житті держави належить засобам масової інформації – вони являють собою велику суспільну силу й завжди були й є серйозною зброєю влади. Особливе значення ЗМІ набули в сучасному суспільстві у зв'язку з розвитком сучасних технічних засобів комунікації, зокрема й радіомовлення.

Радіомовлення, як і будь-яке поважне громадське явище, має свою історію, передумови, етапи та особливості розвитку. Його місце і роль в державно-організованому суспільстві залежить від характеру цієї організації – тоталітарного, чи демократичного. Історичний досвід становлення та функціонування радіомовлення в радянській Україні 1920-1930-х років, зумовлений системними основами діяльності партійно-радянських органів, має науково-пізнавальне й прикладне значення. Вивчення цього досвіду є безперечно *актуальним*.

Дослідження історії радіомовлення України потребує опису та аналізу різноманітних джерел, що допоможуть реконструювати картину його становлення і розвитку. Ця тема є майже не дослідженою в сучасній вітчизняній історіографії,

особливо це стосується початкового періоду розвитку цього важливого сегменту соціально-політичного та культурного життя українського суспільства. Існують лише декілька праць з історії Радію радянської Росії, авторами яких є російські історики. Звісно, проблеми становлення та розвитку радіомовлення України в них представлені лише фрагментарно [1, 2, 3]. Окремі історичні аспекти вітчизняного радіомовлення, представлені в виданнях з історії журналістики [5, 6]. Серед сучасних робіт українських дослідників, присвячених історії національного радіофіру можна виділити лише монографію Н.М. Сидоренко. Проте, в ній мова йде про інший етап розвитку радіомовлення України, зокрема, 40-60-ті рр. ХХ ст. [4]. Відповідно до цього нагальною потребою є з'ясування масштабів та повноти існуючої джерельної бази дослідження історії початкового етапу радіомовлення УРСР, що і стало *метою* даної історичної розвідки.

Основним джерелом фактичного матеріалу дослідження, стала діловодна документація, велика частина якої не опублікована й зберігається в архівах, на сьогодні ці матеріали є найменш дослідженими.

Матеріали з теми дослідження, які містять інформацію про початковий етап становлення Українського радіо, зосереджені у фондах Центрального Державного Архіву Вищих Органів Влади та Управління України (ЦДАВО), Центрального Державного Архіву Громадських Об'єднань України (ЦДАГО) та в обласних архівів України перш за все в Харківському, Київському, Миколаївському та Одеському.

Документи ЦДАВОУ складають великий статистичний і фактичний матеріал з питань радіофікації, будівництва й реконструкції радіостанцій.

Особливий інтерес для наукового дослідження представляє фонд 185 Уповноважений Народного Комісаріату Зв'язку СРСР при уряді УССР (1920-1955 рр.) [17 – 22]. Матеріали цього фонду залучено до наукового обігу вперше. Справи даного фонду зберігають різноманітні документи про багатоаспектну діяльність українського радіо в 1920 – 1924 роки. Тут містяться дані про розвиток поштового й телеграфного зв'язку, наявна інформація про найперші радіостанції (рації), які перебували на державному постачанні. Так, у фонді зберігається повідомлення Народного Комісаріату Пошти та Телеграфу про постачання радіо матеріалів для будівництва Харківської, Миколаївської та Одеської радіостанцій, грошові звіти, циркуляри Народного Комісаріату про нормування зарплатні, штатні розклади керівництва зв'язку й підвідомчих йому установ на 1917-1923 роки [22, арк. 34]. Документи ЦДАВОУ містять відомості про радіотелеграфні курси, їх випускників, терміни навчання. Інформацію про організацію і діяльність української радіомережі можна дізнатися із справи “Про організацію радіозв'язку (1920 р.)” [18, арк. 1]. Таким чином, стало можливо відтворити структуру перших державних відомств, які регулювали роботу радіо, були підтверджені опубліковані в пресі дані про перші радіостанції. Для дослідження історії радіомовлення УРСР 20-30-х років ХХ ст. ці матеріали дуже важливі, оскільки дають можливість охарактеризувати радіомережу тогочасної України.

Справи, що містять річні звіти й доповіді по капітальному будівництву радіостанцій України, штатні відомості районних станцій дають можливість описати роботу по радіофікації країни, порядок проведення робіт і причини невиконання

поставлених завдань [19, арк. 8-12]. Ці документи дозволили простежити за розвитком мережі станцій зв'язку, з'ясувати їх структуру та принципи роботи.

У справах зазначеного фонду наявна також інформація про кадровий склад радіо відділів, довідки та річні звіти роботі радіостанцій, доповідні записки, листування між радіостанціями [20, арк. 9, 26].

Фонд 185 містить й відомості про обладнання й технічний стан радіовузлів і станцій, дані про кількість радіовузлів по місту й області [21, арк. 65, 80]. Проте, документи названого фонду репрезентують інформацію не по всіх регіонах УРСР і вона стосується перш за все матеріально-технічної складової історії радіомовлення радянської України. Інформація про творчі кадри українського радіо періоду 1920-1930-х рр. в справах фонду майже відсутня.

У фонді 166 виявлено документи про діяльність Головліту, науково-методологічних комітетів. За формою документи є доволі ідентичними (довідні записки, протоколи, проекти постанов, положення, тощо), але їх змістовна складова має науково-пізнавальну цінність [16, арк. 38].

Документи з перерахованих вище фондів ЦДАВО України знаходяться в задовільному стані. Представлені паперовими носіями, як машинописними, так і рукописними. Більшість справ фонду раніше не були використовувались дослідниками.

Найбільш повно форми й методи компартійного керівництва радіомовленням УРСР розкривають документи, які знаходяться в Центральному Державному Архіві Громадських Об'єднань ЦДАГО України. У матеріалах фонду 1 знаходиться план роботи Управління Зв'язку, а також п'ятирічний план розвитку радіомовлення в Україні [24, арк. 15, 17]. Справи цього фонду містять документи та матеріали державних органів влади про діяльність РАТАУ (листування, відгуки про його роботу, постанови, річні звіти), а також інформаційні "Бюлетені РАТАУ", які друкувалися в пресі. Ці документи досить повно висвітлюють роботу агенства протягом 1920-1930-х рр. [23, арк. 135; 25, арк. 6].

Особливий науковий інтерес становлять протоколи засідань бюро окружному ВКП(б), протоколи засідань секретаріату райкому ВКП(б), протоколи засідань Бюро секретаріату Оргбюро ЦК ВКП(б) [26, арк. 27, 30]. На засіданнях місцевих органів влади розглядалися питання будівництва радіостанцій, заслуховувалися звіти редакцій комітету, затверджувалися тематичні плани. Змістовною є інформація про списки затверджених працівників обласного зв'язку, рекомендації з поліпшення роботи обласного радіокомітету, положення про роботу радіо в період виборчої кампанії, причини й строки зупинок мовлення. Завдяки цим матеріалам вдалося відтворити атмосферу, яка панувала серед працівників радіокомітету в 1930-ті рр. Простежити за розвитком українського радіомовлення 1920-1930-х рр. можна за допомогою протоколів та інших документів фонду. Матеріали цього фонду перебувають у доброму стані і є, здебільшого, машинописними. Частина документів даного архівного фонду вже введена до наукового обігу, але справи, що безпосередньо стосуються саме історії радіомовлення періоду його становлення, використовуються нами вперше. Багато справ були вуличні і зникли в процесі багато чисельних "чисток" архівних фондів. Так, постанова ЦК ВКП(б) від 1. 01. 1927 р. визначила обов'язковий порядок проходження всіх ефірних матеріалів через органи Головліту, але в 1938 р. був виданий наказ по Радіокомітету щодо знищення

матеріалів, непридатних з ідеологічних міркувань. Він кілька років підряд дублювався, багато документів можна було знищити без розкриття їх змісту.

Загалом матеріали державних архівів України є найінформативнішим джерелом з історії становлення радіомовлення в Україні.

Частина архівних документів, які стосуються діяльності Українського радіо, перебуває за межами України – в Росії, зокрема в Державний архів Російської Федерації (ДАРФ). Науково-інформаційний інтерес становлять перш за все матеріали фонду “Державного комітету телебачення і радіомовлення при Кабінеті Міністрів СРСР” [12, арк. 56]. На сьогодні в даному фонді знаходиться 37 853 справи періоду 1933 – 1979 рр. В основному справи фонду наповнені такими документами, як звіти, накази, номенклатурні списки.

Інформацію щодо діяльності різних регіональних радіокомітетів можна отримати з постанови Всесоюзного комітету “Радіомовлення й радіофікації”, положення про “Всесоюзний радіокомітет”, звіти про роботу “Управління радіофікаційного комітету”, номенклатурних списків працівників радіосистеми. У цих документах міститься штатний розклад радіокомітету, відомості про обсяг мовлення. Вони дозволяють судити про рівень роботи українського радіокомітету в порівнянні з іншими комітетами СРСР.

Так, в одній із справ цього фонду містяться ціла низка інформаційно насичених документів. Зокрема, постанова ЦВК СРСР із питань радіо, план радіо будівництва на 1922-1923рр., постанови про види власного мовлення на трансляційних вузлах, витримки зі статей Кримінального кодексу СРСР про порушення правил мовлення [13, арк. 23]. Ці документи доповнюють відомості з інших джерел, дозволяючи простежити за становленням державної системи контролю за радіомовленням.

“Довідка про роботу республіканських і місцевих радіокомітетів підчас виборчої кампанії у Верховні ради союзних і автономних республік” [14, арк. 65], містить відомості про роботу радіокомітету в період виборів 1937 р. В ній дана оцінка ефективності його діяльності. Даний документ дозволяє зіставити дані, які містяться в документах інших архівів, у публікаціях періодичної преси про роботу українського радіо.

Змістовними щодо інформації є диспетчерські програми радіопередач за 1936 рік, плани мовлення, зміст програм [15, арк. 36, 56, 72]. В їх текстах зустрічаються рукописні виправлення, але вони несуттєво впливають на розуміння змісту в цілому. Дані документи допомагають відтворити структуру мовлення другої половини 1930-х років. Однак, ці відомості відносяться тільки до програм центральних радіостанцій.

Цінну інформацію щодо розкриття теми дослідження містить фонд “Центральних комітетів професійних спілок, працівників зв’язку” [10, арк. 34]. Він надійшов у ДАРФ в 1941р. із Центрального державного архіву професійного руху й організації праці. Надалі він поповнювався документами із Центрального архіву ВЦСПС. Зараз фонд містить 8 773 одиниці схову (1918-1977 рр), з них по особистим справам 336 справ (1917-1934 рр). Інтерес з теми дослідження представляють: протоколи, доповіді, стіно грами першого з’їзду профспілки зв’язку й протокол першого пленуму ЦК союзу спілки зв’язку. У цих матеріалах містяться списки учасників з’їзду, характеристика штатів, названі основні напрямки роботи профспілок і розглянуті проблеми які були на обласних підприємствах

зв'язку [11, арк. 25. 88]. З допомогою цих джерел, можна отримати вичерпну інформацію, про кадрову політику в радіо відділах. Дані з документів вищезгаданого фонду стосуються тільки до технічних працівників мовлення зважування, для опису кадрової політики у творчих відділах потрібен був аналіз документів з інших фондів.

Науковий інтерес представляють справи фонду Російського телеграфного агентства [8, арк. 37]. Це затверджені тексти радіогазети "Всім, всім, всім!" за 1922-1930-ті рр. тобто інформація про різні події, економічної й політичної ситуації, яка передавалася по радіотелеграфу на території всієї країни [9, арк.126]. У даному фонді зберігаються і випуски "Вісника провінційної інформації РОСТА", замітки із регіонів отриманих по радіо. Таким чином вдалося з'ясувати зміст радіопрограм 1920-х років, матеріалів про яких майже не має в пресі й в обласних архівах.

Всі документи з перерахованих вище фондів Державного архіву Російської Федерації перебувають у добрій цілісності, більшість із них – машинописні. Документи із вищезгаданих фондів раніше не використовувалися дослідниками для вивчення історії українського радіомовлення. Нами для проведення дослідження з історії радіомовлення в Україні використовувалася нормативна, інформаційна й облікова документація.

Окрему групу джерел з історії українського радіомовлення 1920-1930-х рр складають опубліковані документи, зокрема, закони й нормативні акти, які визначали принципи роботи радіомовлення.

У них йдеться про проблеми розширення мережі й зміцнення матеріально-технічної бази мовлення, підготовку радіо кадрів. Постанови, декрети, положення, інструкції, опубліковані в офіційному періодичному виданні – "Збірнику узаконень та розпоряджень робітничо-селянського уряду України". До найважливіших постанов цього часу належить, декрет Ради Народних Комісарів "Про централізацію радіотехнічної справи" (1918 р.), який передавав всі радіостанції в руки держави. Наступний декрет "Про радіостанції спеціального призначення" (1923 р.) надавав право різним організаціям експлуатувати приймальні станції. Постановою "Про приватні приймальні радіостанції" (1924 р.) влада дозволила збирати й установлювати приймачі. Постанова "Про радіо агітацію" (1925 р.) стала початком створення мережі передавальних станцій в регіонах. Тексти цих законодавчих актів включені в збірники "Збори узаконень та розпоряджень Робітничо-Селянського уряду РСФСР".

Слід приділити увагу різноманітним кодексам, які також мали безпосереднє відношення до радіомовлення (Кримінальний кодекс, Кодекс законів про працю). Ці кодекси регулювали відповідальність і права працівників зв'язку, кадрову політику в області радіо. Використовувалися резолюції й постанови місцевих органів ВКП(б).

Важливим джерелом для вивчення історії радіо України є численні законодавчі акти, документи і матеріали вищих і місцевих органів влади. Постанови всеросійських і всеукраїнських з'їздів рад видано у вигляді спеціальних збірників, що друкувалися протягом 1920-30-х рр. Опубліковані постанови, директивні документи, містяться в збірниках: "Історія радянської політичної цензури: Документи й коментарі", "Історія радянської радіожурналістики. Документи. Тексти. Спогади 1917-1945", "Збірник законодавчих і нормативних актів про репресії й реабілітації жертв політичних репресій

Всі ці закони й нормативні акти дозволили відтворити систему державного регулювання різних сторін радіомовлення.

Вагомим складником джерельної бази є епістолярій та мемуари. До епістолярних джерел відносяться опубліковані листи В.І. Леніна з питань радіо (Н.М. Горбунову, О. Бонч-Бруевичу, Й.І. Сталіну, В.С. Догалевському). У них розглянуте значення радіомовлення, як засобу передачі інформації й фактору укріплення ідеології. Вони дають про ту роль, яка приділялася радіо, як ідеологічній політиці ВКП(б). Вивчалися неопубліковані листи радіослухачів, прислані в редакції Всесоюзного радіо в 1934 р. під час смерті М. Кірова [7, арк. 13]. Ці документи характеризують ставлення аудиторії до радіомовлення, створюють мовний портрет масового слухача, крім того, відтворюють атмосферу часу. До мемуарних джерел слід віднести спогади журналістів, репресованих в 1930-1940-х рр. із книги біль і пам'ять. З допомогою цих матеріалів вдалося заповнити скнарість викладу історії радіомовлення у фондах архівів, поживавити й доповнити документи істотними подробицями. Враховуючи можливість суб'єктивних зсувів у висвітленні й оцінці фактів, спогади ретельно звірялися з наявними документами.

Ще одним цінним джерелом з історії радіо є періодична преса (газети й журнали), як всесоюзна так і українська, яка присвячена питанням розвитку радіомовлення у Радянському Союзі так і на території України. Потужний комплекс фахової періодики, присвячений радіосправі, видавався у Москві. Це "Радиолобитель" (1924-1930) та "Радио-всем" (1925-1930). У світ з'явилися "Новости радио" (1925-1928), "Радиослушатель" (1928-1930), "Радиогазета" (1934-1938), "Радиопрограммы" (1935-1940). На сторінках видань чимало місця відводилося роботі Українського радіокомітету та радіомовленню інших республік, надавалася інформація про темпи радіофікації, будівництво нових радіостанцій.

На території України видавалися часописи "Радио для всех" (Київ 1925), "Радио" (Одеса, 1925), всеукраїнська газета "Соціалістичний зв'язок", (Київ, 1934) із додатком "Більшовицьке радіо" та ілюстрована газета "Радиопроеграми" (Київ, 1935-1940). На їх сторінках регулярно публікувалися повідомлення про діяльність радіостанцій, звіти по радіофікації країни, відгуки слухачів на радіопередачі, оголошення про майбутні радіопроеграми. Особливе місце займав часопис "Радио: мовлення, слухання, техніка, аматорство", що у продовж 1930-1935 рр. виходив у Харкові, а згодом у Києві (1935-1941 рр.). Часопис широко висвітлював питання радіотехніки та радіоаматорства, звучання передач і творчого підходу до ефірного мовлення.

Матеріали центральної, обласної й районної преси містять великий фактичний матеріал. Цінність цієї групи джерел полягає в тому, що засоби масової інформації оперативно висвітлювали найрізноманітніші сторони суспільно-громадського життя, тому в місцевих виданнях майже щодня публікувалися новини радіо. У більшості випадків, це короткі інформаційні повідомлення. У рубриках "Новини радіо" розповідалося про досягнення радіо (про використання його на океанському дні), публікувалися схеми найпростіших установок, давалися поради по виготовленню приймачів у домашніх умовах. Окремо розміщувалися програми передач і концертів. Завдяки даним публікаціям, стало можливо відтворити принципи, основи планування, зміст утримання і структуру окремих передач. Інформаційна насиченість у матеріалах

про радіо різко знижується в 1933-1934-х роках. З середини 1930-х рр. стає набагато менше інформаційних заміток про радіомовлення. На їх місці з'являються статті критичного характеру, які розглядають не тільки зміст утримання і якість передач, але і внутрішню роботу радіо, обговорюють особисті якості його працівників. Із середини 1930-х рр. частіше публікуються програми повсякденних передач, про наявність радіотоварів в магазинах. Авторів статей у пресі встановити неможливо тому, що вони публікувалися без підпису, найчастіше під матеріалами ставилися тільки ініціали або псевдоніми.

Менше матеріалів про українське радіомовлення зустрічається на сторінках центральних видань. Але в них є інформація про участь українських представників у всесоюзних радах і конференціях, відомості про кількість радіостанцій в Україні опубліковані матеріали про відомих суспільно-політичних діячів. Наприклад, в "У доповіді партійному навчання" публікувалися інструкції, рекомендації з організації і проведення навчання з допомогою радіо, вказувалися відповідальні особи й станції, через які йшло мовлення. В "Бюлетеневі Народного Комісаріату Зв'язку" обговорювалася кадрова політика в області радіо, недоліки в роботі окремих підприємств зв'язку. У журналі "Радіофронт", "Працівники радіо" висвітлювалися питання радіофікації країни. У журналі "Говорить СРСР", бюлетеневі "Радіо", а також у низці газет і журналів загальної спрямованості, публікувалися статті політично-суспільних діячів про радіомовлення, приводилися листи радіоаматорів з різних регіонів країни. Особливе місце в тематиці цих видань займала актуальність суспільних передач, структура радіогазет, якість музичних програм, дієвість мовлення в цілому.

На жаль, не всі комплекти газет і журналів збереглися повністю до наших днів. Нині не всі номери періодичних видань є у фондах бібліотек і архівосховищ. У деяких газетах через старість паперу й низьку якість друку не всі тексти можливо розбірливо прочитати. У зв'язку із цим дуже важлива публікація фактів, послідовний опис подій, заснована на цитуванні матеріалів періодики. Це дозволяє запровадити і науковий оборот дані джерела, повніше відбити історичний процес і епоху.

Здійснена коротка характеристика джерел з історії українського радіо, з цієї багатою палітрою можна реконструювати професійну картину діяльності одного з найважливішого засобу масової інформації – радіомовлення. Ще одним важливим фактом вивчення наведених документів – винесення певних уроків минулого, щоб не повторювати помилок прийдешніх поколінь.

Отже, аналіз джерельної бази показав, що вона є достатньою для системного дослідження історії становлення та розвитку радіомовлення в Україні 1920-1930-х років.

Використана література:

1. «Великая книга дня...» Радио в СССР. Документы и материалы / Состав. Т. М. Горяева Татьяна Михайловна Горяева. – М.: РОССПАН, 2007. – 1040 с.
2. Дубровин В. Б. К истории советского радиовещания / В. Б. Дубровин. – Л.: «Искусство» 1972. – 223 с.
3. История советской радиожурналистики: Документы. Тексты. Воспоминания. 1917-1945. – М. МГУ, 1991. – 236 с.
4. Історія національного радіофіру: архівні матеріали (1942-1969) / Состав. Сидоренко Н.М.

- Н.М. Сидоренко. – К.: Ін-т журналістики, 2004. – 56 с.
5. Машенко І. Г. Лики і лиця телерадіопростору / І.Г. Машенко. – К.: ГО «Українська Медіа Спілка», 2003. – 189 с.
 6. Миронченко В. Інформаційне радіомовлення України (Сторінка історії) / Віктор Миронченко. – К., 1996. – 56 с.
 7. Державний архів Російської Федерації (ДАРФ), ф.Р-1, оп.1, спр.6-9, 13 арк.
 8. ДАРФ, ф.Р-391, оп.6, спр.65, 37 арк.
 9. ДАРФ, ф.Р-391, оп.6, спр.134, 126 арк.
 10. ДАРФ, ф.Р-5464, оп.8, спр.2, 34 арк.
 11. ДАРФ, ф.Р-5464, оп.36, спр.6-7, 25, 88 арк.
 12. ДАРФ, ф.Р-6903, оп.4, спр.1, 56 арк.
 13. ДАРФ, ф.Р-6903, оп.4, спр.15, 23 арк.
 14. ДАРФ, ф.Р-6903, оп.4, спр.27, 65 арк.
 15. ДАРФ, ф.Р-6903, оп.21, спр.1-34, 36,56,72 арк.
 16. Центральний Державний архів вищих органів влади та управління України (ЦДАВО), ф.166, оп.3, спр.980, 360 арк.
 17. ЦДАВО України, ф.185, оп.1, спр.150, 28 арк.
 18. ЦДАВО України, ф.185, оп.1, спр.161, 1 арк.
 19. ЦДАВО України, ф.185, оп.1, спр.161, 8-12 арк.
 20. ЦДАВО України, ф.185, оп.1, спр.169, 9, 26 арк.
 21. ЦДАВО України, ф.185, оп.1, спр.169, 65, 80 арк.
 22. ЦДАВО України, ф.185, оп.1, спр.907, 34 арк.
 23. ЦДАГО України, ф.1, оп.20, спр.1638, 135 арк.
 24. ЦДАГО України, ф.1, оп.20, спр.2693, 15, 17 арк.
 25. ЦДАГО України, ф.1, оп.20, спр.5307, 6 арк.
 26. ЦДАГО України, ф.1, оп.20, спр.6228, 27,30 арк.

Аннотація

Исследовано становление и развитие радиовещания в Украине 1920-1930-х гг., на основании архивных источников, периодических изданий, нормативных документов.

Ключевые слова: *радио, архивные источники, периодические издания, сборники законов.*

Annotation

The the formation and development of broadcasting in Ukraine of 1920-1930's was investigated on the basis of archival sources, periodicals, legal documents.

Keywords: *radio, archival sources, periodicals, collections of laws.*